

תפסיר רס"ג

גגה למנחת שבת ושני וחמישי

עז את אהרן

ו' וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ: עֲזוּ אֶת-אַהֲרֹן וְאֶת-בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תֹּזְרֹת הָעֵלֶה הוּא הָעֵלֶה עַל מוֹקְדָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ כָּל-הַלֵּילָה עַד-הַבֶּקֶר וְאִישׁ הַמִּזְבֵּחַ

ו' (א) תים כלם אללה מוסי תכלימא: ב) מר הרון ובניה קאילא. הדיה שריעה אלצעידה. תוציע עלי וקיד עלי אלמד'בח טול אלליל אלי אלג'דאה. ונאר אלמד'בח תתוקד עליה: ג) וילבס אלמאם קמיין מן עשר. וסראויל מן עשר וילבס עלי בדנה. וירפע אלדמאד אלתי תאכל נאר אלצעידה

תֹּזְקָד בּוֹ: פִּקִּיד יֵת אַהֲרֹן וְיֵת בְּנוֹהֵי לְמִימְרָ. דָּא אֹרִיתָא דְעֵלְתָא. הִיא עֵלְתָא. דְּמִתְוֹקְדָא עַל מִדְּבַחָא כָּל לַיְלִיא עַד צְפְרָא. וְאִישָׁתָא דְּמִדְּבַחָא תְּהִי יִקְדָא בֵּיהּ: וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מְדוּ בַדּ וּמְכַנְסֵי-בַדּ יִלְבַּשׁ עַל-בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת-הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאִישׁ אֶת-הָעֵלֶה עַל-הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וְיִלְבַּשׁ כֹּהֵנָא לְבוּשֵׁין דְּבוּץ.

רס"י

וכיוצא בהן, שלא היה פסולין בקדש, שנפסלו קודם שבאו לעזרה: ג מדו בד. היא הכתנת. ומה תלמוד לומר מדו, שתהא כמדתו: על בשרו. שלא יהא דבר חוצץ בנתים: והרים את הדשן. היה חותה מלא מחתה מן המאכלות הפנימיות ונותנן במזרחו שלכבש: הדשן אשר תאכל האיש את העלה. ועשאתה דשן, מאותו דשן ירים תרומה ושמו אצל המזבח: על המזבח. מצא אברים שעדין לא נתעבלו, מחזירן על

ו' עז את אהרן. אין עז אלא לשון זרוז מיד ולדורות. אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס: זאת תזרת העלה וגי'. הרי הענין הזה בא ללמד על הקטר חלבים ואיברים שיהא פשר כל הלילה, וללמד על הפסולין איזה אם עלה ירד, ואיזה אם עלה לא ירד, שכל תורה לרבות הוא בא, לומר תורה אחת לכל העולים, ואפלו פסולין, שאם עלו לא ירדו: הוא העלה. למעט את הרובע ואת הנרבע

תפסיר רס"ג

עלי אלמד'בת. ויגעלה לזק
אלמד'בת: ד) תם יסלד'
תיאבה. וילבס תיאב אכר.
ויכרג אלדמאד אלי כ'ארג
אלעסכר. אלי מוציע טאהר:
ה) ואלנאר אלד'י עלי
אלמד'בת תקוד פיה לא תטפא.
וישעל עליהא אלמאמא. חטבא
פי כל ג'דאה. וינצ'ד עליהא
אלצעידה. ויקתר עליהא שחום
ד'בח אלסלאמה: ו) ופדאד
אלנאר דאימא. תקוד

ומכנסין דבוץ ילבש על בסריה. ויפריש
ית דשנא. דתיכול אישתא. ית עלתא
על מדבחא. וישויניה. בסטר מדבחא:
**וּפְשֵׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ
בְּגָדִים אַחֲרָיִם וְהוֹצִיא
אֶת־הַדָּשָׁן אֶל־מִחוּץ
לְמַחֲנֶה אֶל־מְקוֹם טְהוֹר:
וַיִּשְׁלַח יָת לְבוּשׁוֹהִי. וְיַלְבֹּשׁ לְבוּשֵׁי
אַחֲרָיִן. וַיִּפִּיק יָת דְּשָׁנָא לְמִבְרָא
לְמִשְׁרִיתָא. לְאַתְר דְּכִי: ה** **וְהָאֵשׁ**

**עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּוְקַד־בוּ לֹא תִכְפֹּה וּבִעַר עָלֶיהָ
הַכֹּהֵן עֹצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר וְעֶרְף עָלֶיהָ הָעֵלָה
וְהַקָּטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים: וְאִישָׁתָא עַל מַדְבַּחָא
תְּהִי יְקָדָא בֵּיה לָא תִטְפִי. וּבִעַר עֵלָה כְּהֵנָּא. אָעִין בַּצֶּפֶר בַּצֶּפֶר. וַיִּסְדֵּר
עֵלָה עֲלֵתָא. וַיִּסִּיק עֵלָה תַרְבִּי נִכְסַת קוּדְשֵׁיא: ו** **אֵשׁ תִּמִּיד**

— רס"י —

כאן יקידות הרבה על מוקדה, ואש המזבח
תוקד בו, והאש על המזבח תוקד בו, אש
תמיד תוקד על המזבח, כלן נדרשו במסכת
יומא (מג 3) שנהלקו רבותינו במגן
המערכות שהיו שם: וערף עליה העלה.
עולת תמיד היא תקדים: חלבי השלמים.
אם יביאו שם שלמים, ורבותינו למדו מכאן
עליה, על עולת הבקר השלם כל הקרבנות
בלם. מכאן שלא יהא דבר מאוחר לתמיד
שלבין הערבים: ו **אש תמיד**. אש שנאמר
בה תמיד, היא שמדליקין בה את הנרות,

המזבח, לאחר שחתה גחלים אלף ואלף
ונטל מן הפנימיות, שנאמר את העלה על
המזבח: **וּפְשֵׁט אֶת בְּגָדָיו**. אין זו חובה
אלא דרך ארץ, שלא ילכלף בהוצאת הדשן
בגדים שהוא משמש בהן תמיד. בגדים
שבשל בהן קדרה לרבו אל ימוג בהן כוס
לרבו, לפר ולבש בגדים אחרים פחותין מהן:
וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן. הצבור בתפוח, כשהוא
רבה ואין מקום למערכה, מוציאו משם. ואין
זה חובה בכל יום, אבל התרומה חובה בכל
יום כ **וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּוְקַד בּוּ**. רבה

תפסיר רס"ג

תֹּקֵד עַל-הַמִּזְבֵּחַ לֹא

תִּכְבֶּה: אִישָׁתָא. תְּדִירָא. תְּהִי יִקְדָּא

על מדבחה לא תטפי: ס

וְזֹאת תֹּרַת הַמִּנְחָה

הַקֹּרֵב אֹתָהּ בְּנֵי אֶהְרֹן לְפָנָי

יְהוֹה אֶל-פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וְדָא

אורייתא דמנחתא. דיקרבון יתה בְּנֵי אֶהְרֹן קָדָם יי. לקדם מדבחה:

וְהָרִים מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֹּלֶת הַמִּנְחָה

וּמִשְׁמֶנֶה וְאֵת כָּל-הַלְבָּנָה אֲשֶׁר עַל-הַמִּנְחָה

וְהַקֵּטִיר הַמִּזְבֵּחַ רֵיחַ נִיחֹחַ אֲזַכְּרֶתָהּ לִיהוֹה:

וּפְרִישׁ מִנִּיהּ בְּקִמְצִיהּ. מִסֹּלֶתָא דְמִנְחָתָא וּמִמִּשְׁחָהּ. וְיֵת כָּל לְבוֹנָתָא.

דְעַל מִנְחָתָא. וְיִסִּיק לְמַדְבְּחָא. לְאֵתְקַבְּלָא בְרַעְוָא. אֲדַכְרֶתָהּ קָדָם יי:

וְהַנּוֹתֵרֶת מִמֶּנָּה יֹאכְלוּ אֶהְרֹן וּבָנָיו מִצֹּת

— רס"י —

שנאמר בה (שמות כז ט) להעלות גר תמיד, אף היא מעל המזבח החיצון תוקד: לא תכבה. המכבה אש על המזבח עובר בשני לאוין: וזאת תורת המנחה. תורה אחת לכלן להטעין שמן ולבונה האמורין בעגון. שיכול אין לי טעונות שמן ולבונה אלא מנחת ישראל שהיא נקמצת. מנחת כהנים שהיא כליל מגין, תלמוד לומר תורת: הקרב אותה. היא הגשה בקרן מערבית דרומית: לפני ה'. הוא מערב שהוא לצד אהל מועד: אל פני המזבח. הוא הדרום, שהוא פניו של המזבח, שהפך נתון לאותו הרוח: והרים ממנו. מהמקבר שיהא עשרון שלם בבת אחת בשעת קמיצה: בקמצו. שלא יעשה מדה לקומץ: מסלת המנחה ומשמנה. מכאן שקומץ ממקום שנתרבה שמנה: המנחה. שלא תהא מעורבת באחרת: ואת כל הלבנה אשר על המנחה והקטיר. שמלקט את לבונתה לאחר קמיצה ומקטירו. ולפי שלא פרש בן אלא באחת מן המנחות בויקרא (ב, ט. ג), הצרך לשנות פרשה זו, לכלול כל

תפסיר רס"ג

תוכל פי מוציע מקודס. פי צחן
 כיבא אלמחציר יאכלהא:
 (ז) לא תכבוז כימירא. געלתהא
 קסמיהם מן קראביני. מן כיואין
 אללאקדאס הי. פאלד' פודה
 וקרבאן אלאתם: (יא) כל ד'כר
 מן בני הרון יאכלהא. רסם
 אלדהר לאגיאלכם. מן קראבין
 אללה. כל מן לאמסהא תקודס:
 (יב) תים פלם אללה מוסי'
 תפלימא: (יג) הדיא קרבאן הרון
 ובניה אלד'י יקרבה ללה. מן

**תֹּאכַל בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ בַּחֲצֵר
 אֹהֶל-מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ:
 וּדְיִשְׁתָּאֵר מִנֶּה. יִכְלוֹן אֹהֶרֶן וּבְנוֹהֵי.
 פִּטְיֵר תִּתְּאָכִיל בְּאֶתֶר קֹדֶשׁ בְּדֶרֶת
 מִשְׁכַּן זְמָנָא יִכְלוּנֶה: **לֹא תֹאפֶה
 חֶמֶץ חֶלְקִים נֹתְתִי אֵתְהָ
 מֵאִשֵּׁי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא
 כַּחֲטָאֵת וּכְאֲשָׁם: לֹא תִתְּאָפִי
 חֲמִיעַ. חוּלְקֵהוֹן. יְהִיבִית יְתֵה מִקְרַבְנֵי.****

קֹדֶשׁ קוֹדְשִׁין הִיא. כַּחֲטָאֵת וּכְאֲשָׁמָא: **כָּל-זִכָּר בְּבָנֵי
 אֹהֶרֶן יֹאכְלֶנָה חֶק-עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם מֵאִשֵּׁי
 יְהוָה כָּל אֲשֶׁר-יִגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ: כָּל דְּכוּרָא. בְּבָנֵי אֹהֶרֶן
 יִכְלֶנָה. קִים עָלֶם לְדֹרֵיכוֹן. מִקְרַבְנֵיָא דִּי. כָּל דְּיִקְרַב בְּהוֹן יִתְקַדֵּשׁ:
**פ * ❀ שְׁלֹשֶׁת בַּסְפָּרִי ❀ (שני) ❀ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: זֶה קָרְבַּן אֹהֶרֶן
 וּבָנָיו אֲשֶׁר-יִקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ****

איש גורמים כאן שני בספרי דומי

— רס"י —

המנחות כמשפטן: ט במקום קדש. ואיזהו
 בחצר אהל מועד: י לא תאפה חמץ
 חלקם. אף השירים אסורים בקמין:
 כחטאת וכאשם. מנחת חוטא הרי היא
 כחטאת, לפיכך קמצה שלא לשמה פסולה.
 מנחת נדבה הרי היא כאשם, לפיכך קמצה
 שלא לשמה פשרה: יא כל זכר. אפלו בעל
 זולק הדקדוק: לא תאפה חמץ. כתב הר"ר יעקב בן אלעזר כי בספר הללי אשר בטוליטולא
 מצאה ציר"י. וכתב רד"ק ולא מצאנוהו אנחנו כן בספרים המדוייקים (מהר"ב):

תפסיר רס"ג

עֲשִׂירַת הָאִפָּה סֹלֶת מִנְחָה
תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר
וּמִחֲצִיתָהּ בְּעֶרְבֹ: דִּין. קוֹרְבָּנָא
דְּאַהֲרֹן וְדַבְּנוּהִי דִיקְרָבוֹן קָדָם יי.
בְּיוֹמָא דִּירְבוֹן יִתִּיה. חַד מִן עֶסְרָא
בְּתֵלַת סְאִין סֹלֶתָא. מִנְחָתָא תְּדִירָא.
פְּלִגּוּתָהּ בְּצִפְרָא. וּפְלִגּוּתָהּ בְּרַמְשָׂא:
עַל מַחְבַּת בִּשְׁמֹן תַּעֲשֶׂה
מֵרַבְּכַת תְּבִיאָנָה תְּפִינִי
מִנְחַת פְּתִים תִּקְרִיב רִיח־

(י"ג: פי) יום מסת. עשר אלויה
 סמך. הדייה דאימא. נצפהא
 באלג'דאה. ונצפהא באלעשא:
 (יד) עלי טאפק בדהן תעמל.
 סתותייה תאתי בהא רפכיה
 (י"ג: רביכיה תירדא) תכון.
 תקרבהא מקבולא מרצ'ייה
 ללה: טו) וכדיאך אלאמאם
 אלמסתכלף בעדה. מן בניה
 יצנעהא. רסם אלהר. ללה
 גמלה תקתר: טז) וסאיר
 הדאיא אלאמאם. תקתר
 גמלה ולא תוכל: יז) תים
 פלם אלה מוסי תפלימא:

נִיחַח לִיהוָה: עַל מִסְרִיתָא. בְּמִשַׁח. תַּתְעַבִּיד רְבִיכָא תִיתִינָה.
תּוֹפִינִי מִנְחַת בְּצוּעִין. תִּקְרִיב לְאַתְקַפְלָא בְּרַעוּא קָדָם יי:
וְהַכֵּהוּן הַמְּשִׁיחַ תַּחֲתֵיו מִבְּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ
חֶק-עוֹלָם לִיהוָה כָּלִיל תִּקְטֹר: וְכִהְנָא דִיתִרְבָּא
תַּחֲתוּהִי. מִבְּנוֹהִי יַעֲבִיד יִתָּה. קִים עֲלִם. קָדָם יי גְּמִיר תַּתְסַק:
וְכֹל-מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל:
וְכֹל מִנְחָתָא דִּכְהֵנָא. גְּמִיר תִּהְיֶה לֹא תֹאכִיל: פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם

❖ דְּבִיעֵי בְּסִפְרֵי תִימֹן ❖

— רס"י —

וְחֹזֵר וּמְטַגְנָה בּמִחְבַּת: מִנְחַת פְּתִים. מְלַמֵּד
 שְׁטַעוּנָה פְּתִיתָה: טו הַמְּשִׁיחַ תַּחֲתֵיו מִבְּנָיו.
 הַמְּשִׁיחַ מִבְּנָיו תַּחֲתֵיו: כָּלִיל תִּקְטֹר. אִין
 נְקַמְצַת לְהִיּוֹת שְׁיִרְיָה נְאָכְלִין אֵלָא כָּלָה
 כָּלִיל. וְכֹן כֹּל מִנְחַת כֹּהֵן שֶׁל נְדָבָה כָּלִיל
 תִּהְיֶה טו כָּלִיל. כָּלָה שׁוּה לְגִבּוּה:

מִקְרִיבִין עֲשִׂירִית הָאִפָּה בְּיוֹם שְׁהֵן מִתְחַנְכִּין
 לְעִבּוּדָה, אֲבָל כֹּהֵן גְּדוֹל בְּכָל יוֹם, שְׁנַאֲמֵר
 מִנְחָה תָּמִיד וּגְוִי וְהַכֵּהוּן הַמְּשִׁיחַ תַּחֲתֵיו מִבְּנָיו
 וּגְוִי חֶק עוֹלָם וּגְוִי (פְּסוּק טו) יִד מֵרַבְּכַת.
 חֲלוּטָה בְּרוּתְחִין כֹּל צֶרְכָה: תְּפִינִי. אֲפִוּיָה
 אֲפִוּיֹת הִרְבָּה, שְׁאֲחֹר חֲלִיטְתָה אוֹפָה בְּתַנּוּר

תפסיר רס"ג

(יח) קול להרון ובניה קאילא. תדיה שריעה אלד'כזה. פי מוציע תד'בח אלצעידה. תנדי'בח אלד'כזה בין ידי אללה. מן כ'זאץ אלאקדאס: (ט) אלאמאם אלמד'כי בהא זאפלהא. ופי מוציע מקדס תוכל. פי צחן כ'בא אלמחציר: (כ) כל מן דנא בלחמהא תקדס. זאן אנתצ'ח מן דמהא. אלד'י זנצ'ח מנה עלי ת'זב. פליג'סל פי מוציע מקדס: כא) זאנא אלכ'זף. אלד'י תסבד' פיה

משה למימר: **דבר אל-אהרן ואל-בניו לאמר זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת לפני יהוה קדש קדשים הוא: מליל עם אהרן ועם בנותי למימר. דא אורי'תא דחט'תא. ב'אתרא. דתתנכיס על'תא. תתנכיס חט'תא קדס יי. קדש קודשין**

היא: **הכהן המחטא אתה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר אהל מועד: כהנא. דמכפר בדמה ייכלנה. ב'אתר קדיש תתאכיל. ב'דרת משפן זמנא: כ כל אשר- יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על- הפגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש: כל. דיקרב בבשרה יתקדש. ודידי מדמה על לבושא. דידי עליה. תתור ב'אתר קדיש: כא וכלי-חרש אשר תבשל-בו ישבר**

— רס"י —

ממנה: **יקדש**. להיות כמוה, אם פסולה תפסל, ואם היא בשרה תאכל פחמר שבה: **ואשר יזה מדמה על הפגד**. ואם הוזה מדמה על הפגד, אותו מקום דם הפגד אשר יזה עליה, תכבס בתוף העזרה: **אשר יזה**. יהא נוה, כמו (ליוז טו כט) ולא יטה לארץ מנלם, יהא נטוי: **כא ישבר**. לפי שהבליעה שובלעת בו נעשה גותר, והוא הדין

יט **המחטא אתה**. העובד עבודותיה שהיא נעשית חטאת על ידו: **המחטא אתה יאכלנה**. הראוי לעבודה, יצא טמא בשעת זריקת דמים שאינו חולק בבשר, ואי אפשר לומר שאוסר שאר כהנים באכילתה חוץ מן הזורק דמה, שהרי נאמר למשה (פסוק כג) **כל זכר בכהנים יאכל אתה: כ כל אשר יגע בבשרה**. כל דבר אוכל אשר יגע ויבלע

תפסיר רס"ג

וְאִם-בְּכָלִי נִחַשְׁתָּ בְשִׁלָּה
 וּמִרְקַ וּשְׁטָף בְּמִים: וּמִן דְּחֶסֶף.
 דְּתַתְּבַשֵּׁל בֵּיהּ יִתְּבַר. וְאִם בְּמָנָא דְנַחֲשָׁא
 תַתְּבַשֵּׁל וְיִתְמָרִיק וְיִשְׁתַּטֵּף בְּמִיָּא:
כב כָּל-זָכָר בְּכֹהֲנִים יֹאכֵל
 אֶתְהּ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא: כָּל
 דְּכֹרָא בְּכֹהֲנֵיָא יִיכֹל יְתָהּ. קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין
 הִיא: **כג** וְכָל חֲטָאת אֲשֶׁר
 יֹבֵא מִדְּמָה אֶל-אֵהָל
 מוֹעֵד לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ לֹא

יפסר. ואן טבכית פי אנא
 נחאס. פלידלך ויגסל באלמא:
 (כב) כל ד'כר מן אלאימיה
 יאכלה. אד' הי מן כזאין
 אלאקדאס: (כג) וכל דפיה.
 ידכיל מן דמהא. אלו כיבא
 אלמחצר. ליסתג'פר פי אלקדס
 פלא תוכל. כל תחרק באלנאר:
 ז א) והדיא שריעה קרבאן
 אלאתים. הו איציא מן כזאין
 אלאקדאס: ב) פי מוציע
 תדיבח אלצעידה. ידיבח
 קרבאן אלאתים. ודמה ירש
 עלי אלמד'בח מסתדירא:

תֹּאכֵל בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף: וְכָל חֲטָא. דִּיתְעַל מִדְּמָה. לְמִשְׁפַּן
 זְמָנָא. לְכַפֵּרָא בְּקֹדֶשׁ לֹא תִתְאַכִּיל. בְּנוֹרָא תִתּוֹקֵד: **כד**

יש גורסים כאן שלישי בספרי תימן

* חֲמִיטֵי תִימָן בְּסִפְרֵי * ז' וְזֹאת תֹּרַת הָאֲשֶׁם קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים
 הוּא: וְדָא אֹרִיתָא דְאַשְׁמָא. קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין הוּא: **כ** בְּמִקּוּם
 אֲשֶׁר יִשְׁחֲטוּ אֶת-הָעֵלָה יִשְׁחֲטוּ אֶת-הָאֲשֶׁם
 וְאֶת-דָּמוֹ יִזְרַק עַל-הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: בְּאֶתְרָא. דִּיכְסוּן
 ית עלתא. יכסון ית אשמא. וית דמיה. יזרוק על מדבחא סחור סחור:

— כט"י —

לכל הקדשים: ומרק. לשון תמרוקי הנשים
 (חסתר ז יז) אישקורימיני"ט זלע"ז [נקוי]: ומרק
 ושטף. לפלוט את בליעתו, אבל פלי חרס
 לפיךך הכתוב פאן שאינו יוצא מידי דפיו
 לעולם: ככ כל זכר בכהנים יאכל אתה.
 הא למדת שהמחטא אותה האמור למעלה
 לא להוציא שאר הכהנים, אלא להוציא את

שאינו ראוי לחטוי: כג וכל חטאת וגו'. שאם
 הכניס מדם חטאת החיצונה לפני פסולה:
 וכל. לרבות שאר קדשים:
 ז ח קדש קדשים הוא. הוא קרב ואין
 תמורתו קרבה: ז ישחטו. רבה לנו שהיטות
 הרבה, לפי שמצינו אשם בצבור, נאמר
 ישחטו רבים. ותלאו בעולה להביא עולת

תפסיר דס"ג

ג) וגמיע שחמה ירפע מנה. אלאליה ואלתירב אלמגיטי אלגוף: ד) ואלפלותרין. ואלשחם אלדי עליהמא. אלדי עלי אלאחשא. וזאדה אלכבד. מע אלפלי ונזעהא: ה) ויקתרהא אלמאם עלי אלמדבת. קרבאנא ללה. פדיאד מא יציר קרבאן אלאתים: ו) כל דכר מן אלאימה יאכלה. פי מוציע מקדס יופל. לאנה מן כזואן אלאקדאס: ז) קרבאן אלאתים

ג ואת כל-חלבו יקריב
ממנו את האליה ואת-
החלב המכסה את-הקרב:
וית כל תרביה יקריב מניה. ית אליתא,
וית תרפא דחפי ית גוא: ד ואת
שתי הפלית ואת-החלב
אשר עליהן אשר על-
הכסלים ואת-היתרת על-

הכבד על-הפלית יסירנה: וית תרתין פולין. וית תרפא
דעליהון. דעל גססיא. וית חצרא דעל פבדא. על פוליתא יעדינה:
ה והקטיר אתם הכהן המזבחה אשה ליהוה
אשם הוא: ויסיק יתהון כהנא למדבחה. קורבנא קדם יי. אשמה
הוא: ד כל-זכר בכהנים יאכלנו במקום קדוש
יאכל קדש קדשים הוא: כל דכורא בכהניא ייכלניה.
באתר קדיש יתאכיל. קודש קודשין הוא: ד פחטאת כאשם

— כש"י —

להיות דמיו עולה לקיץ המזבחה אם שחטו
סתם. אינו כשר לעולה קודם שנתק לרעה.
ואינו בא ללמד על האשם שיהא פסול שלא
לשמו, כמו שדרשו הוא. הכתוב בחטאת,
לפי שאשם לא נאמר בו אשם הוא, אלא
לאחר הקטרת אמורין, והוא עצמו שלא
הקטרו אמוריו כשר: ו קדש קדשים הוא.
בתורת כהנים הוא נדרש:

צבור לצפון: ג ואת כל חלבו וגוי. עד כאן
לא נתפרשו אמורין באשם, לכך הצריך
לפרשם כאן, אבל חטאת כבר נתפרשו בה
בפרשת ויקרא (פיק 3): את האליה. לפי
שאשם אינו בא אלא איל או כבש, ואיל
וכבש נתרבו באליה: כ אשם הוא. עד
שינתק שמו ממנו. למד על אשם שמתו
בעליו או שנתכפרו בעליו, אף על פי שעומד

תפסיר רס"ג

תורה אחת להם לפהן

אשר יכפר בו לו יהיה:

פחטתא פן אשמא. אוריתא חדא להון.
כנהנא. דיכפר ביה דיליה יהי:

והפהן המקריב את

עלת איש עור העלה אשר

הקריב לפהן לו יהיה:

וכנהנא. דמקריב ית עלת גבר. משך
עלתא דיקריב. לכהנא דיליה יהי:

וכל-מנחה אשר תאפה

בתנור וכל-נעשה במרחשת ועל מחבת

לפהן המקריב אתה לו תהיה: וכל מנחתא.

דתתאפי בתנורא. וכל דתתעביד ברדתא ועל מסריתא. לכהנא.

דמקריב יתה דיליה תהי: וכל-מנחה בלולה בשמן

וחרבה לכל-בני אהרן תהיה איש באחיו: וכל

מנחתא דפילא במשח ודלא פילא. לכל בני אהרן. תהי גבר באחיה:

פ * ששטת בספרי תימן (שלישי) וזאת תורת זבח השלמים

— רס"י —

יכול לו לבדו, תלמוד לומר לכל בני אהרן
תהיה. יכול לכלן, תלמוד לומר לפהן
המקריב, הא פיצד לבית אב שלאותו יום
שמקריבין אותה: בלולה בשמן. זו מנחת
נדבה: וחרבה. זו מנחת חוטא ומנחת קנאות
שאין בהן שמן:

תורה אחת להם. בדבר זה: הפהן אשר
יכפר בו. הראוי לכפרה חולק בו, פרט
לטבול יום ומחטר כפורים ואונן: עור
העלה אשר הקריב לפהן לו יהיה. פרט
לטבול יום ומחטר כפורים ואונן שאינן
חולקים בעורות: ט לפהן המקריב אתה וגוי.

זולק הדקדוק: וחרבה. קמץ תחת הבי"ת (מהר"ם):

איש אודים כא רבעי בספרי תימן

תפסיר רס"ג

אלדי יקרבה ללה: יב) אן קרבה עלי שכר. פיקרב מעה. גראדק מלתותה בדהן: יג) מע גראדק כ'בו כ'מיר. יקרב קרבאנה. מע ד'בח שכר סלאמתה: יד) פליקרב מן ד'אלד רגיפא ואחדא מן כל קרבאן. רפיעה ללה. לאלאמאם. אלדי נצ'ח מן דם

אֲשֶׁר יִקְרִיב לַיהוָה: וְדָא אֹרִיתָא דְנִכְסַת קוּדְשֵׁיא. דִּיקְרִיב קָדָם יי: אִם עַל-תּוֹדָה יִקְרִיבֵנוּ וְהִקְרִיב | עַל-זֶבַח הַתּוֹדָה חֲלוֹת מִצּוֹת בְּלוֹלַת בִּשְׁמֵן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מְשֻׁחִים בִּשְׁמֵן וְסֹלֶת מְרֻבֶּכֶת חֲלוֹת

בְּלוֹלַת בִּשְׁמֵן: אִם עַל תּוֹדָתָא יִקְרַבְנִיה. וַיִּקְרִיב עַל נִכְסַת תּוֹדָתָא. גְּרִיצָן פְּטִירָן דְּפִילָן בְּמִשַׁח. וְאַסְפוּגִין פְּטִירִין דְּמִשִּׁיחִין בְּמִשַׁח. וְסוֹלֶת רְבִיכָא. גְּרִיצָן דְּפִילָן בְּמִשַׁח: יג) עַל-חֲלוֹת לֶחֶם חֲמִץ יִקְרִיב קֶרְבָּנוּ עַל-זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמִיו: עַל גְּרִיצָן דְּלַחִים חֲמִיעַ. יִקְרִיב קוּרְבָנִיה. עַל נִכְסַת תּוֹדַת קוּדְשׁוּהִי: יד) וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל-קֶרְבָּן תְּרוּמָה לַיהוָה לִכְהֵן הַזֶּרֶק אֶת-דָּם הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה: וַיִּקְרִיב מִנֶּיהָ חֵד מִכָּל קוּרְבָנָא. אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יי. לְכַהֲנָא. דִּיזְרוּק.

— רס"י —

וכתיב (פסוק יג) על חלות לחם חמץ וגי, וכל מין ומין עשר חלות, כף מפורש במנחות (עז 6). ושעורן חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות, עשרים עשרון: **מְרֻבֶּכֶת**. לחם חלוט ברותחין כל צרכו יג **יִקְרִיב קֶרְבָּנוּ עַל זֶבַח**. מגיד שאין הלחם קדוש קדשת הגוף להפסל ביוצא וטבול יום ומלצאת לחליון בפדיון, עד שישחט הזבח: יד **אֶחָד מִכָּל קֶרְבָּן**. לחם אחד מכל מין ומין וטול תרומה לכהן העובד עבודתה, והשאר נאכל

יז **אִם עַל תּוֹדָה יִקְרַבֵנוּ**. אם על דבר הודאה על גס שנעשה לו, כגון יורדי תים והולכי מדברות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא שהם צריכין להודות שכתוב בהן (מכלים קז כא. כז) יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויזבחו זבחי תודה. אם על אחת מאלה נדר שלמים הללו, שלמי תודה הן, וטעונות לחם האמור בענגן, ואינן נאכלין אלא ליום ולילה, כמו שמפורש כאן: **וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה**. ארבעה מיני לחם חלות, ורקיקין, ורבוכה, שלשה מיני מצה,

תפסיר רס"ג

אלסלאמה לה יפון: טו) ולחם
 דבח שפר אלסלאמה. פי יום
 קרבאנה יוכל לא יפקי מנה
 אלי אלג'דאה: טז) ואן פאן
 דבח קרבאנה. נדרא או
 תברעא. פליוכל פי יום תקריבה
 לה. ומן ג'ד. מא פציל מנה
 יוכל: יז) ואלפאציל מן לחם
 אלד'בת. פי אליום אלת'אלת'.
 פליתרק באלנאר: יח) ואן אכל
 אכלא. מן לחם דבח
 אלסלאמה. פי אליום
 אלת'אלת' פלא ירתציא.

ית דם נכסת קודשיא דיליה יהי:
ובשר זבח תודת שלמיו
ביום קרבנו יאכל לא-יניח
ממנו עד-בקר: ובשר. נכסת
 תודת קודשוהי. ביום קורבניה יתאכיל.
 לא יצנע מניה עד צפרא: טז) **ואם-**
נדר | או נדבה זבח קרבנו
ביום הקריבו את-זבחו
יאכל וממחרת והנותר

ממנו יאכל: ואם נדרא או נדבתא. נכסת קורבניה. ביומא.
 דיקריב ית נכסתיה יתאכיל. וביומא דבתרוהי. ודישתאר מניה
 יתאכיל: טז) **והנותר מבשר הזבח ביום השלישי**
באש ישרף: ודישתאר מבשר נכסתא. ביומא תליתאה. בנורא
 יתוקד: טז) **ואם האכל יאכל מבשר-זבח שלמיו**
ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא

— רס"ג —

העברה: טו) ואם נדר או נדבה. שלא
 הביאה על הודאה שלנס, אינה טעונה לחם
 ונאכלת לשני ימים, כמו שמפורש בענין:
 וממחרת והנותר ממנו. בראשון יאכל.
 וי"ו זו יתרה היא, ויש כמות הרבה במקרא,
 כגון (כראשית לו כד) ואלה בני צבעון ואיה
 וענה, (דניאל ח יג) תת וקדש וצבא מרמס:
 יש ואם האכל יאכל וגוי. במחשב בשחיטה
 לאכלו בשלישי הכתוב מדבר. יכול אם אכל
 ממנו בשלישי יפסל למפרע, תלמוד לומר

לבעלים ובשרה לבעלים, חוץ מקוזה ושוק
 שבה, כמו שמפורש למטה (פסוקים כט. לז)
 תנופת קוזה ושוק בשלמים. והתודה קריבה
 שלמים: טו) ובשר זבח תודת שלמיו. יש
 כאן רבויין הרבה, לרבות חטאת ואשם ואיל
 נזיר וחגיגת ארבעה עשר, שיהיו נאכלין
 ליום ולילה: ביום קרבנו יאכל. וכזמן
 בשרה זמן לחמה: לא יניח ממנו עד בקר.
 אבל אוכל הוא כל הלילה, אם פן למה
 אמרו עד חצות, כדי להרחיק אדם מן

תפסיר דס"ג

ואלמקרב לה. לא יחשב לה בל
 יכון כאלאכיס. ואי אנסאן.
 אכל מנה פקד חמל וזרה:
 (יט) ולחם אלאקדאס. אן דנא
 בשי מן אלנגאסאת פלא יוכל.
 בל יחרק באלנאר. ואלטאהר
 מנה. פלא יאכלה אלא טאהר:
 (כ) ואי אנסאן אכל לחמא. מן
 דיבח אלסלאמה אלדי ללה.
 ונגאסתה עליה. פינקטע דיאלד

יחשב לו פגול יהיה
והנפש האכלת ממנו עונה
תשא: ואם אתאכלא יתאכיל.
 מבשר נכסת קודשוהי. ביומא תליתאה
 לא יהי לרעוא. דמקריב יתיה. לא
 יתחשיב. ליה מרחק יהי. ואנש דייכול
 מניה חוביה יקביל: **והבשר**
אשר יגע בכל-טמא לא

יאכל באש ישרף והבשר כל-טהור יאכל
בשר: ובשר קודשא. דיקרב בכל מסאב לא יתאכיל. בנורא
 יתוקד. ובשר קודשא. כל דידיבי לקודשא ייכול בשר קודשא:
והנפש אשר-תאכל בשר מזבח השלמים
אשר ליהוה וטמאתו עליו ונכרתה הנפש
ההוא מעמיה: ואנש דייכול בשרא. מנכסת קודשיא דקדם יי.

— כ"ט —

כלומר כל מה שאסרתי לך בחטאת ואשם,
 שאם יצאו חוץ לקלעם אסורין, כמו שכתוב
 (ו ט) בחצר אהל מועד יאכלוה, בבשר זה
 אני אומר לך כל טהור יאכל בשר אפלו בכל
 העיר: כ**וטמאתו עליו**. בטמאת הגוף
 הכתוב מדבר, אבל טהור שאכל את הטמא,
 אינו ענוש פרת, אלא באזהרה והבשר אשר
 יגע בכל טמא וגוי (פסוק יט). ואזהרת טמא
 שאכל את הטהור אינה מפורשת בתורה,
 אלא חכמים למדוה בגזרה שנה. שלש
 פריתות אמורות באוכלי קדשים בטמאת
 הגוף, ודרשוה רבותינו בשבועות (ז 6) אחת

המקריב אותו לא יחשב, בשעת הקרבה הוא
 נפסל, ואינו נפסל בשלישי. וכן פרושו בשעת
 הקרבתו לא תעלה זאת במחשבה, ואם חשב
 פגול יהיה: **והנפש האכלת ממנו**. אפלו
 בתוך הזמן עונה תשא: **יתאכיל**. שלקדש
 שלמים אשר יגע בכל טמא לא יאכל:
והבשר. לרבות אבר שיצא מקצתו, שהפנימי
 מתר: **כל טהור יאכל בשר**. מה תלמוד
 לומר, לפי שנאמר (דברים יז כז) ודם זבחוק
 ישפך וגוי והבשר תאכל, יכול לא יאכלו
 שלמים אלא הבעלים, לכך נאמר כל טהור
 יאכל בשר: **והבשר כל טהור יאכל בשר**.

תפסיר רס"ג

אלאנסאן מן בין קומה: (כא) וְאִי אַנְסָאן לֹאמַס שׁוּיָא מן אַלְנְגָאסָאָת. בְּנְגָאסָה אַנְסָאן אוּ בְּבִהִימָה נְגָסָה אוּ בְּשִׁי מן אַלְדִּבִּיב אַלְנְגָס. וְאִפְל מן לַחַם דִּיבַח אַלְסְלָאמָה אַלְדִּי לְלָה. פִּינְקָטַע דִּיאַלְדִּי אַלְאֲנָסָאן מן קוּמָה: (כב) תִּים פִּלַּם אַלְלָה מוּסִי תַפְלִימָא: (כג) מֵר בְּנִי אַסְרָאִיל קֹאִילָא. כָּל שַׁחַם בְּקָר וְצִיאָן. וּמֵאֲעוּ לֹא תֵאֲפְלוּ: (כד) וְשַׁחַם אַלְנְבִילָה וְאִלְסְקִימָה. אַסְתַּעְמִלְוּהָ פִּי כָּל צַנְעָה. וְאִכְל לֹא תֵאֲפְלוּהָ: (כה) פֶּאן כָּל מן יֵאֲכַל שַׁחַמָּא.

וּסְאוּבְתִיָּה עֲלוּהִי. וַיִּשְׁתִּיֲצִי. אַנְשָׂא הֵהוּא מַעְמִיָּה: **כא וְנֶפֶשׁ בִּי-תִגַּע בְּכָל-טָמֵא בְּטִמְאַת אָדָם אוּ בְּבִהֵמָה טָמְאָה אוּ בְּכָל-שִׂקִּין טָמְאָה וְאִכְל מִבֶּשֶׂר-זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הֵהוּא מַעְמִיָּה:** וְאִנְשׁ אָרִי יִקְרַב בְּכָל מְסָאָב. בְּסוּאָבַת אַנְשָׂא אוּ בְּבַעֲרָא מְסָאָבָא. אוּ בְּכָל שִׂקִּין מְסָאָב. וַיִּיכֹל. מִבֶּשֶׂר נִכְסַת קוּדְשִׁיא דְקִדְשׁ יִי.

איש גורמים כאן המישי בספרי תנמי

וַיִּשְׁתִּיֲצִי אַנְשָׂא הֵהוּא מַעְמִיָּה: **פ * כב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ: כג דִּבְרֵי אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כָּל-חֶלֶב שׁוֹר וְכֶשֶׂב וְעִז לֹא תֵאֲכְלוּ: מִלִּיל. עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְרָ. כָּל תֵּרֵב תוֹר וְאִמְרָ וְעִז לֹא תִיכְלוּן: כד וְחֶלֶב נְבִלָה וְחֶלֶב טְרֵפָה יַעֲשֶׂה לְכָל-מְלֹאכָה וְאִכְל לֹא תֵאֲכְלוּהוּ: וּתֵרֵב נְבִילָא וּתֵרֵב תְּבִירָא. יַתְעֲבִיד לְכָל עֲבִידָא. וּמִיכָל לֹא תִיכְלוּנִיָּה: כה כִּי כָּל-אִכְל חֶלֶב מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיב**

— רס"י —

לְכָל וְאִחַת לְפָרְט וְאִחַת לְלֶמֶד עַל קָרְבָן עוֹלָה וַיּוֹרֵד. שְׁלֹא נֶאֱמַר אֵלָא עַל טִמְאַת מְקוּדָשׁ וְקוּדְשִׁיו: כִּי יַעֲשֶׂה לְכָל מְלֹאכָה. כָּא וּלְמֶד עַל הַחֶלֶב שְׁאִינוּ מִטִּמְאָ טִמְאַת נְבִלוֹת:

וְאִכְל לֹא תֵאֲכְלוּהוּ. אֲמַרְהָ תוֹרָה זְבוּא אֲסוּר נְבִלָה וְטְרֵפָה וְיִחּוּל עַל אֲסוּר חֶלֶב. שְׁאֵם אֲכָלוּ. יַתְחַיֵּב אָף עַל לֹאוּ שְׁלִנְבִלָה. וְלֹא תֵאֲמַר אֵין אֲסוּר חָל עַל אֲסוּר:

תפסיר רס"ג

מִן אֲלֹהֵי־אִיִּם. אֵלֵי יִקְרַב
מִנְהָא. קִרְבָּנָא לֵלֵה. יִנְקֹטֵע
דִּיאֲלֵךְ אֲלֵאֲנִסָּאן מִן בֵּין קוּמָה:
כו) וְכֹל דָּם לֹא תֹאכְלוּ. פִּי
גְמִיעַ מִסֹּאכְנֵכֶם. מִן אֲלֹטֵאִיר
וְאֲלֹהֵי־אִיִּם: כז) אִי אֲנִסָּאן אֲכַל
שׂוּיָא מִן אֲלֹדִם. יִנְקֹטֵע דִּיאֲלֵךְ
אֲלֵאֲנִסָּאן מִן בֵּין קוּמָה:
כח) תִּים פִּלָּם אֲלֵלֵה מוֹסִי
תַּכְלִימָא: כט) כִּיאֲטֵב בְּנֵי
אִסְרָאֵיל וְקֹל לְהֵם. אֲלִמְקִרֵב
דִּיבַח אֲלִסְלָאמָה לֵלֵה. הוּ אֲלֵדִי
יֵאֲתֵי בְּקִרְבָּנָה. לֵלֵה מִן דִּיבַח
סְלֵאמָתָה: ל) יֵדָאָה תַחֲמֹל
קִרְאֵבִין אֲלֵלֵה. אֲלִשְׁחֵם מֵעַ

מִמְנָה אִשָּׁה לִיהוָה
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַאֲכֵלֶת
מֵעַמִּיהָ: אָרִי כֹל דִּיכּוֹל תִּרְבָּא. מִן
בְּעִירָא. דִּיקְרִבּוֹן מְנָה. קוּרְבָּנָא קָדָם
יִי. וְיִשְׁתִּיִצִי. אֲנָשָׁא דִּיכּוֹל מֵעַמִּיהָ:
כּו) וְכֹל-דָּם לֹא תֹאכְלוּ.
בְּכֹל מוֹשְׁבֵיכֶם לְעוֹף
וְלַבְּהֵמָה: וְכֹל דְּמָא לָא תִיכְלוּ.
בְּכֹל מוֹתְבְּנִיכוֹן. דְּעוֹפָא וְדַבְעִירָא:
כּז) כֹּל-נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל

כֹּל-דָּם וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיהָ: כֹּל אֲנָשׁ
דִּיכּוֹל כֹּל דָּם. וְיִשְׁתִּיִצִי. אֲנָשָׁא הַהוּא מֵעַמִּיהָ: כּח) וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֵר: כֹּס דְּדַבֵּר
אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הַמְקַרֵּיב אֶת-זִבַּח
שְׁלָמֵי לַיהוָה יָבִיא אֶת-קִרְבָּנּוֹ לַיהוָה מִזִּבַּח
שְׁלָמֵי: מִלִּיל. עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימֵר. דְּמִקְרִיב. יֵת נִכְסֵת
קוּדְשׁוֹהֵי קָדָם יִי. יֵיתִי יֵת קוּרְבָּנֵיהֶן. לְקָדָם יִי מִנְכֵסֵת קוּדְשׁוֹהֵי:
ל) יָדִיו תְּבִיאֵנָה אֶת אֲשֵׁי יְהוָה אֶת-הַחֶלֶב

— רס"י —

וחגבים: ל ידיו תביאנה וגוי. שתהא יד
הבעלים מלמעלה והחלב והחזות נתונים בה,
ויד כהן מלמשה ומניפון את אשי ה'. ומה
הן האשים. את החלב על החזה יביאנו.

כו בכל מושבתיכם. לפי שהיא חובת הגוף
ואינה חובת קרקע, נוהגת בכל מושבות,
ובמסכת קדושין בפרק א' (ז 6) מפרש למה
הצרך לומר: לעוף ולבהמה. פרט לדם דגים

תפסיר רס"ג

עַל-הַחֲזֵה יִבְיֹאֲנוּ אֶת

הַחֲזֵה לְהִנִּיף אֹתוֹ תְּנוּפָה

לְפָנַי יִהְיֶה: יְדוּהֵי יִיתֶנּוּ. יֵת

קוֹרְבָנֶיָא דִּי. יֵת תְּרַבָּא עַל חֲדָיא

יִיתִינִיָּה. יֵת חֲדָיא. לְאַרְמָא יִתִּיָּה. אַרְמָא

קָדָם יִי: לֹא וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן

אֶת-הַחֲלֵב הַמְּזֻבָּחַ וְהָיָה

הַחֲזֵה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: וַיִּסֶּק

כֹּהֵנָא. יֵת תְּרַבָּא לְמַדְבָּחָא. וְהָיָה חֲדָיא. לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:

לֵב וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין תִּתְּנוּ תְּרוּמָה לְכֹהֵן מִזְבְּחֵי

שְׁלֵמֵיכֶם: וְיֵת שְׂקָא דִּימִינָא. תִּתְּנוּן אַפְרָשׁוּתָא לְכֹהֵנָא. מִנְכַּסֶּת

קוֹדֵשִׁיכוֹן: לֹא הַמִּקְרִיב אֶת-דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת-

הַחֲלֵב מִבְּנֵי אַהֲרֹן לוֹ תִּהְיֶה שׁוֹק הַיָּמִין

לְמִנָּה: דִּמְקָרִיב. יֵת דָּם נְכַסֶּת קוֹדֵשִׁיא. וְיֵת תְּרַבָּא מִבְּנֵי אַהֲרֹן.

אלקין יאתי מעה. פִּיחֲרִכָּה
תַּחֲרִיכָא בִּין יְדֵי אֱלֹהִי:
(לא) וְיִקְתֵּר אֱלֹאֲמָאם. אֱלִשְׁחַם
עָלֵי אֱלִמְדֻבַּת. וְיִצִּיר אֱלִקִּין.
לְהָרוֹן וּבְנֵיה: (לב) וְאֱלִסְאָן
אֱלִאֲיִמוֹן. אַעֲטוּדָה רְפִיעָה לְאֵל
אֲמָאם. מִן דְּבִאֲיִח סְלֵאֲמִתְכֶם:
(לג) אֱלִמְקָרִיב דָּם אֱלִסְלֵאֲמִה.
וְאֱלִשְׁחַם מִן בְּנֵי הָרוֹן. לֹא
יִפּוֹן. סֵאָן אֱלִאֲיִמוֹן נְצִיבָא:

— כ"ט —

אותו הוא מביאו, ולא שיהא הוא מן האשים.
לפי שנאמר את אשי ה' את החלב על
החזה, יכול שיהא אף החזה לאשים, לכך
נאמר את החזה להניף וגו': לא והקטיר
הכהן את החלב, ואחר כך והיה החזה
לאהרן, למדנו שאין הבשר נאכל בעוד
שהאמורים למטה מן המזבח: לז שוק, מן
הפרק שלארובה הנמכרת עם הראש עד
הפרק האמצעי, שהוא סובך שלרגל:
לז המקריב את דם השלמים וגו'. מי
שהוא ראוי לזריקתו ולהקטיר חלבו, יצא

כשמיאו מבית המטבחים נותן החלב על
החזה, וכשנותנו ליד הכהן המניף נמצא
החזה למעלה והחלב למטה, וזהו האמור
במקום אחר (ויק' י טו) שוק התרומה וזהו
התנופה על אשי החלבים יביאו להניף וגו',
ולאחר התנופה נותנו לכהן המקטיר, ונמצא
החזה למטה, וזהו שנאמר (ויק' ט ט) וישִׁימו
את החלבים על החזות ויקטר החלבים
המזובחה. למדנו ששלשה כהנים יקוקין לה,
כך מפורש במנחות (סז ב): את החלב על
החזה יביאנו, ואת החזה למה מביא להניף

תפסיר רס"ג

לד) לאן קץ' אלתחריד וסאק
אלד'פיעה. אכיד'תהא מן
בני אסראיל. מן דיבאיה
סלאמתהם. ואעטייתהא להרון
אלאמאם ובניה. רסם
אלדהר מן בני אסראיל:
לה) הד'ה חצה' הרון ובניה.
מן קראבין אללה. פי יום
קדמו. ליאמו ללה: לו) אלדי
אמר אללה בהא אן יעטוהא.
פי יום מסחהם. מן בני
אסראיל. רסם אלדהר
לאגיאלהם: לוז) הד'ה אלשריעה
לאלצעיעדה ואלהדייה.
ואלד'כוח וקרבאן אלאת'ם.
וללכמאל. ולד'בח אלסלאמה:

דיליה תהי. שקא דימינא לחלק:
כִּי אֶת־חֹה הַתְּנוּפָה
וְאֵת | שׁוֹק הַתְּרוּמָה
לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
מִזְבְּחֵי שְׁלֵמֵיהֶם וְאֶתֶּן
אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו
לְחֶק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: אָרִי יְת חֲדָיָא דְאַרְמוֹתָא.
וְיֵת שְׁקָא דְאַפְרָשׁוֹתָא. נְסִיבִית מִן בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. מִנְכַסֵּת קוּדְשֵׁיהוֹן. וְיֵהִבִית
יְתַהוֹן. לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא וּלְבָנוֹהֵי לְקִים עָלַם.

מן בני ישראל: לה) זאת משחת אהרן ומשחת בניו
מאשי יהוה ביום הקריב אתם לכהן ליהוה:
דא רבות אהרן ורבות בנוהי. מקורבניא די. ביומא דיקריב יתהוון.
לשמשא קדם יי: לו) אשר צוה יהוה לתת להם ביום
משחו אתם מאת בני ישראל חקת עולם
לדרתם: דפקיד יי למתן להוון. ביומא דירבון יתהוון. מן בני
ישראל. קים עלם לדריהוון: לו) זאת התורה לעלה למנחה
ולחטאת ולאשם ולמלוואים ולזבח השלמים:

— רס"י —

טמא בשעת זריקת דמים או בשעת הקטר התרומה. מוליך ומביא מעלה ומוריד
חלבים, שאינו חולק בבשר לו התנופה, ולמלוואים. ליום חנוף הכהונה:

תפסיר רס"ג

דא אוריתא. לעלתא למנחתא.
 ולחטתא ולאשמא. ולקורבניא. ולנכסת
 קודשיא: לח אשר צוה יהוה
 את-משה בהר סיני ביום
 צותו את-בני ישראל
 להקריב את-קרבניהם
 ליהוה במדבר סיני: דפקיד
 יי ית משה בטורא דסיני. ביומא
 דפקיד ית בני ישראל. לקרבא ית

לח) אלתני אמר אללה בהא
 מוסי' פי גבל סיני. פי וקת אמר
 בני אסראיל. אן יקרבו
 קראבינהם. ללה פי ברייה סיני:
 ח א) תים כלם אללה מוסי'
 תכלימא: ב) קדם הרון ובניה
 מעה. ואלתיאב ודהן
 אלמסותייה. ורת' אלד' כוה.
 ואלכבשין וסל אלפסיר:
 ג) וגווק אלגמע. אלי' באב
 כ'בא אלמחציר: ד) פעמל
 מוסי'. כמא אמרה אללה.

קורבנהון. קדם יי במדברא דסיני: פ * טשייער בספרי תימן (רביעי)

איש גורסים כאן שיער בספרי דומי

ח * וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי עם משה
 למימר: ב קח את-אהרן ואת-בניו ואת
 הבגדים ואת שמן המשחה ואת | פר החטאת
 ואת שני האילים ואת סל המצות: קריב ית אהרן
 וית בנוהי עמיה. וית לבושיא. וית משחא דרבותא. וית תורא
 דחטתא. וית תרין דכרין. וית סלא דפסיריא: ג ואת כל-
 העדה הקהל אל-פתח אהל מועד: וית כל פגשתא
 פנוש. לתרע משפן זמנא: ד ויעש משה כאשר צוה

— רש"י —

ח ז קח את אהרן. פרשה זו נאמרה שבעת
 ימים קודם הקמת המשכן שאין מקדם
 ומאחר בתורה: קח את אהרן. קחנו
 בדברים ומשכחו: ואת פר החטאת וגו'.
 אלו האמורים בענין צואת המלואים בואתה
 תצוה, ועכשיו ביום ראשון למלואים חזר
 ונרזו בשעת מעשה: ג הקהל אל פתח
 אהל מועד. זה אחד מן המקומות שהחזיק

תפסיר רס"ג

פְּתַגּוּק אֶלְגַּמֵּעַ אֵלַי בָּאב
 כִּיבֹא אֶלְמַחְצִיר: (ה) פְּקֹאל
 מוֹסִי לָהֶם. הִדִּיא אֶלְאֹמֵר.
 אֶלְדִּי אֹמֵר אֵלְלָה אֵן תַּעֲמֹלוּ
 (י"ג: יַעֲמֹל): (ו) פְּקֹדֵם מוֹסִי הָרוֹן
 וּבְנִיָּה. וְגִסְלָהֶם בְּאֶלְמֵא:
 (ז) וְגַעַל עֲלֵיהֶם אֶלְתוֹנִיָּה. וְקִלְדָּה
 בְּאֶלְזֹנָר. וְאֶלְבִּסָּה אֶלְמִמְטֵר.
 וְגַעַל עֲלֵיהֶם אֶלְצִדְדָּה. וְשִׁדְדָּה
 בְּהַמִּיאֲנָהָ. וְצִדְדָּה בְּהֵא:
 (ח) וְצִיִּיר עֲלֵיהֶם אֶלְבִּדְנָה. וְגַעַל

**יְהוָה אֹתוֹ וְתִקְהֵל הַעֲדָה
 אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:**

וְעִבַד מֹשֶׁה. כְּמֵא דְפִקִּיד יְיָ יְתִיָּה.
 וְאֶת־בְּנֵי־שֵׁת כְּנִשְׁתָּא. לְתַרְע מִשְׁכַּן זְמַנָּא:

**וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הַעֲדָה
 זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה**

לַעֲשׂוֹת: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְכַנְשֵׁתָא. דִּין
 פְּתַגּוּמָא. דְפִקִּיד יְיָ לְמַעֲבַד:

וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בָּנָיו וַיִּרְחַץ

אֶתְּם בַּמַּיִם: וַקְרִיב מֹשֶׁה. יְת אֶהֱרֹן וְיְת בְּנוֹהֵי. וְאֶסְחִי יְתֵהוֹן

בַּמַּיָּא: וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת־הַכֹּתֶנֶת וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ

בְּאַבְנֵט וַיִּלְבֹּשׂ אֹתוֹ אֶת־הַמַּעִיל וַיִּתֵּן עָלָיו

אֶת־הָאֶפֶד וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֶפֶד וַיִּאֲפֹד לוֹ

בֹּו: וַיֵּהב עֲלוֹהֵי יְת כְּתוֹנָא. וְזָרִיז יְתִיָּה בְּהַמִּנָּא. וְאֶלְבִּישׁ יְתִיָּה יְת

מַעִילָא. וַיֵּהב עֲלוֹהֵי יְת אֶפֹּדָא. וְזָרִיז יְתִיָּה. בְּהַמִּין אֶפֹּדָא. וְאֶתְקִין לִיָּה

בִּיָּה: * וַיִּשֶׂם עָלָיו אֶת־הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל־הַחֹשֶׁן

אֶת־הָאוּרִים וְאֶת־הַתְּמִים: וְשׂוּי עֲלוֹהֵי יְת חוּשְׁנָא.

*חצי התורה בפסוקים

— רס"י —

מוֹעֵט אֶת הַמְּרֹבֶּה: כִּזֶּה הַדָּבָר. דְּבָרִים וְלִכְבוֹד אַחֵי אֲנִי עוֹשֶׂה. כָּל הַעֲנִין הַזֶּה
 שְׁתָּרְאוּ שְׂאֵנִי עוֹשֶׂה לְפָנֶיכֶם צוּנֵי הַקִּדּוּשׁ פִּרְשֵׁתִי בּוֹאֲתָה תְצוּה: **אֶת הָאוּרִים.** כְּתָב
 בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת, וְאֵל תֹּאמְרוּ לְכַבּוֹדֵי שְׁלֹשׁ הַמְּפֹרָשׁ:

זֶלֶק הַדְּקִדּוּק: וַיִּאֲפֹד לוֹ בּוּ. הַפ"א דְּגוּשָׁה בְּכָל הַתִּיגָאן וְכֵן צְרִיךְ לִהְיוֹת כְּפִי הַדְּקִדּוּק. וַיִּשׁ
 הִרְבֵּה בַמְּקֹרָא דוֹמוֹת לֵה, נֹאדְרֵי בְכַח, נֹאדְרֵי בְקִדְשׁ, אִם יֹאדִימוּ כְתוּלַע, יִגְדִיל תוֹרָה וַיֹּאדִיר.
 וַיַּעֲוִיין בַּסְפֵּר יִסוּד הַנִּיקוּד:

תפסיר רס"ג

פיהא. אלאנואר ואלצחאיה: ט) וציר אלעמאמה עלי ראסה. וגעל דונהא מוא ילי וגהה. עצאבה אלדיהב תאג אלקודס. כמא אמר אללה מוסי: י) ואכיד מוסי דהן אלמסותייה. ומסח מנה אלמסכן וגמיע מא פיה. וקודסהם: יא) ונציה מנה. עלי אלמד'בח סבע מראר. ומסח אלמד'בח וגמיע מא פיה. ואלחוץ ומקעדה וקודסהם: יב) וצב מן דהן אלמסותייה. עלי ראס הרון. ומסחה וקודסה:

ויהב בחושנא. ית אוריא וית תומיא:

ט וישם את המצנפת על ראשו וישם על המצנפת אל-מול פניו את ציץ הזהב נזר הקדש כאשר צוה יהוה את-

משה: ושווי ית מצנפתא על רישיה. ושווי על מצנפתא לקביל אפוהי. ית ציצא דדהבא כלילא דקודשא. כמא דפקיד יי ית משה: ד) ויקח משה

את-שמן המשחה וימשח את-המשכן ואת-כל-אשר-בו ויקדש אתם: ונסיב משה ית משחא

דרבותא. ורבי ית משכנא וית כל דביה. וקדיש יתהון: ז) ויז

ממנו על-המזבח שבע פעמים וימשח את-

המזבח ואת-כל-כליו ואת הכיור ואת-כנו

לקדשם: ואדי מניה. על מדבחא שבע ומנין. ורבי ית מדבחא וית

כל מנוהי. וית ביורא. וית בסיסיה לקדשותהון: זב) ויצק משמן

המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו:

— רס"י —

ט) וישם על המצנפת. פתילי תכלת הקבועים בציצן נתן על המצנפת. נמצא הציצן תלוי במצנפת: יא) ויז ממנו על המצנפת. לא ידעתי היכן נצטוה בהזאות הללו: יב) ויצק, וימשח. בתחלה יוצק על ראשו, ואחר כך נותן בין ריסי עיניו ומושך

תפסיר דס"ג

יג) וקרוב מוסי' בני הרון. ואלבסיהם תואנא וקלדיהם בנאנא. וצ' מדהם בקלאנס. כמא אמר אלה מוסי' יד) תים קדם רת' אלכונה. ואסנד הרון ובניה. אידיהם עלי ראסה: טו) פד'בחה ואכדי מוסי' מן דמה וגעל. עלי ארפאן אלמד'בח מסתדירא באצבעה. וד'כאה. ובאקי אלדים. צפה ענד אסאסה. וקדסה ואסתג'פר ענה:

ואריק ממשחא דרבותא. על רישא דאהרן. ורבי יתיה לקדשותיה: **ויקרב משה את בני אהרן וילבשם כתנת ויחגור אתם אבנט ויחבש להם מגבעות כאשר עוה יהוה את משה:** וקריב משה ית בני אהרן. ואלבישנן כתנין וזריז יתהון המניין. ואתקין להון קובעין. כמא דפקיד יי ית משה: **(חמישי) ויגש**

את פר החטאת ויסמך אהרן ובניו את ידיהם על ראש פר החטאת: וקריב. ית תורא דחטתא. וסמך אהרן ובנוהי ית ידיהון. על ריש תורא דחטתא: **וישחט ויקח משה את הדם ויתן על קרנות המזבח סביב באצבעו ויחטא את המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח ויקדשהו לכפר עליו:** ונכס. ונסיב משה ית דמא ויהב. על קרנת מדבחא סחור סחור באצבעיה. ודכי ית מדבחא. וית דמא. אריק ליסודא דמדבחא. וקדשיה לכפרא עלוהי:

— רש"י —

באצבעו מזה לזה: יג ויחבש. לשון קשירה: מזרות להבנס לקדשה: ויקדשהו. בעבודה טו ויחטא את המזבח. חטאו וטהרו זו: לכפר עליו. מעתה כל הכפרות:

שמך המור (ט) וישחט. שלש. הראשון רביע, השני אתנח, והשלישי שלשלת. וסימך רא"ש. (ר"ח) ויש בזה טעם נפלא ואכמ"ל.

תפסיר רס"ג

טז) ואכיד גמיע אלתירב אלדי עלי אלגוף. וזאדה אלכבד. ואלכלותין ושחמהמא. וקתרה עלי אלמדבה: יז) ואלדת מע גלדה ולחמה מע פרטה אחרקה באלנאר. כארג אלעסכר. כמא אמר אללה מוסי: יח) תים קדם כבש אלצעידה. פאסנד הרון ובניה. אידיהם עלי ראסה: יט) פדבה. ונציה מוסי אלדם. עלי אלמדבה מסתדירא: כ) ועצא מוסי אלכבש אעצאא. וקתר אלדאס. ואלאעצא ואלקצבה:

וַיִּקַּח אֶת-כָּל-הַחֶלֶב
אֲשֶׁר עַל-הַקֶּרֶב וְאֵת יִתְרַת
הַכֶּבֶד וְאֵת-שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת
וְאֵת-חֶלְבֵהֶן וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה
הַמִּזְבֵּחַ: וְנָסִיב. ית כל תרבא
דעל גוא. וית חצר כבדא. וית תרתין
כולין וית תרבאון. ואסיק משה
למדבחה: ואת-הפר ואת-
ערו ואת בשרו ואת-פרשו
שרף באש מחוץ למחנה
כאשר צוה יהוה את-משה:
וַיִּתְּ תֹרָא וַיִּתְּ מִשְׁבִּיָּה וַיִּתְּ בְּשָׂרִיָּה וַיִּתְּ אוֹכְלִיָּה. אוקיד בנורא. מברא
למשריתא. כמא דפקיד יי ית משה: * יח ויקרב את איל
העלה ויסמכו אהרן ובניו את-ידיהם על-
ראש האיל: וקריב. ית דכרא דעלתא. וסמכו. אהרן ובנוהי. ית
ידיהון על ריש דכרא: יט וישחט ויזרק משה את-הדם
על-המזבח סביב: ונכס. וזרק משה ית דמא. על מדבחה
סחור סחור: כ ואת-האיל נתח לנתחיו ויקטר
משה את הראש ואת-הנתחים ואת-הפדר:

איש גורמים כאן שבעי בספרי תימו

— רש"י —

טז) ואת יתרת הכבד. על הכבד (שמות כט יג) לבד הכבד, שהיה נוטל מעט מן הכבד עמוה:

תפסיר דס"ג

כא) ואלבטן ואלאכארע
ג'סלהא באלמא. וקתר מוסי
גמיע אלכבש עלי אלמד'בת.
הו צעידה מקבול מרצ'י
קרבאן הו ללה. כמא אמר
אללה מוסי: כב) ת'ם קדם
אלכבש אלת'אני. כבש
אלכמאל. ואסנד הרון ובניה.
אידיהם עלי ראסה:
כג) פד'בחה מוסי. ואכ'ד מן
דמה וגעל. עלי שחמה אדן
הרון אלימני. ועלי אבהאם
ידה אלימני. ואבהאם רגלה
אלימני: כד) ת'ם קדם בני הרון.

וַיִּתְּ דְכָרָא. פְּלִיג לְאַבְרוּהִי. וְאַסִּיק מֹשֶׁה
יֵת רִישָׁא. וַיִּתְּ אַבְרָיָא וַיִּתְּ תַרְבָּא:
כא) וְאֶת־הַקָּרֵב וְאֶת־
הַפְּרָעִים רַחֵן בַּמַּיִם וַיִּקְטֹר
מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הָאֵיל
הַמִּזְבְּחָה עֲלֶיהָ הוּא לְרִיח־
נִיחַח אִשָּׁה הוּא לִיהוּה
כב) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
וַיִּתְּ גֹּאֵ וַיִּתְּ פְּרַעֲיָא חֲלִיל בַּמַּיָּא. וְאַסִּיק
מֹשֶׁה יֵת כָּל דְכָרָא לְמַדְבָּחָא. עֲלֵתָא
הוּא לְאֵת־קַבְלָא פְּרַעֲוָא קוּרְבָנָא הוּא

קדם יי. כמא דפקיד יי ית משה: (שישי) כב) ויקרב את האיל
השני איל המלאים ויסמכו אהרן ובניו את
ידיהם על ראש האיל: וקריב ית דכרא תננא. דכר
קורבניא. וסמכו. אהרן ובנוהי. ית ידיהון על ריש דכרא:
* וישחט | ויקח משה מדמו ויתן על-תנוך
אזן אהרן הימנית ועל-בהן ידו הימנית ועל
בהן רגלו הימנית: ונכס, ונסיב משה מדמיה. ויהב. על רום
אודנא דאהרן דימניא. ועל אליון ידיה דימניא. ועל אליון רגליה
דימניא: כד) ויקרב את בני אהרן ויתן משה

* חצי התורה בדין בספרי תימן

— רש"י —

כב) איל המלאים. איל השלמים. שמלואים לשון שלמים, שממלאים ומשלמים את
הכהנים בכהנתם:

זלק הדקדוק: כב) לריח ניחח. תיבת ניחח בפשטא אחת בכל סת"י והיא מלרע:

תפסיר רס"ג

וגעל מן אלהים עלי שחמאת
 אדיאנהם אלאימון. ועלי
 אבהאם אידיהם אלאימון.
 ואבהאם ארגלהם אלאימון.
 ורש מוסי אלהים. עלי
 אלמד'בח מסתדירא: כה) ואכ'ד'
 אלת'רב ואלאליה. וגמיע
 אלשחם אלד'י עלי אלגוף.
 וזיאדה' אלכ'בד. ואלפלותין
 ושחמ'מא. ואלסאק אלאימון:
 כו) ומן סל אלפ'טיר. אלד'י בין
 ידי אללה. אכ'ד' גרדקה
 ואחדה. וצ'יר דאלד' עלי
 אלשחום. ואלסאק אלאימון:

מִן־הַדָּם עַל־תְּנוּךְ אֲזָנֶם
 הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱן יָדָם
 הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱן רַגְלָם
 הַיְמָנִית וַיִּזְרַק מִשֶּׁה
 אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ

סָבִיב: וקריב ית פני אהרן. ויהב
 משה מן דמא על רוס אודנהון דימינא.
 ועל אליון ידהון דימינא. ועל אליון
 רגלהון דימינא. וזרק משה ית דמא. על
 מדב'חא סחור סחור: כה) ויקח את-

הַחֶלֶב וְאֶת־הָאֵלֶיָהּ וְאֶת־כָּל־הַחֶלֶב אֲשֶׁר־עַל־
 הַקֶּרֶב וְאֶת־יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת
 וְאֶת־חֶלְבֵהֶן וְאֶת־שׁוֹק הַיְמִינִי: ונסיב ית תר'בא
 וית אלי'תא. וית כל תר'בא דעל ג'וא. וית ח'צר כ'בדא. וית תרתין
 כולין וית תר'בהון. וית שקא דימינא: כו) ומסל המ'צות
 אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לֶקַח חֶלֶת מִצֶּה אַחַת
 וְחֶלֶת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרִקִּיק אַחַד וַיִּשֶׂם
 עַל־הַחֶלְבִּים וְעַל־שׁוֹק הַיְמִינִי: ומסלא דפ'טיריא.
 דקדם יי. נסיב. גריצ'תא פ'טיר'תא ח'דא וגריצ'תא דל'חיס מ'שח.
 ח'דא ואספוג ח'ד. ושוי על תר'ביא. ועל שקא דימינא:

— רש"י —

כו וחלת לחם שמן. היא רבוכה, שהיה מרבה בה שמן כנגד החלות והרקיקין, כד מפורש
 במנחות (ע"ט 6):

תפסיר רס"ג

כז) וגעל אלכל. עלי ידי הרון. ועלי ידי בניה. ותרפהא תחריכא בין ידי אללה: כח) תים אכידהא מוסי מן פוק ידיהם. וקתרהא עלי אלמד'בח מע אלצעידה. לאנהא קרבאן כמאל ללה. מקבול מרצי: כח) תים אכיד מוסי אלקין. ותרפה תחריכא בין ידי אללה. וכאן למוסי נציבא. מן כפש אלכמאל. כמא אמרה אללה: ל) תים אכיד מוסי מן דהן אלמסותייה. ומן אלדם אלדי

בז ויתן את-הכל על פפי אהרן ועל פפי בניו וינף אתם תנופה לפני יהוה: ויהב ית כולא. על ידי אהרן. ועל ידי בנוהי. וארים יתהון. ארמא קדם יי: כח ויקח משה אתם מעל פפיהם ויקטר המזבחה על-העלה מלאים הם לריח ניחח אישה הוא

ליהוה: ונסיב משה יתהון מעל ידהון. ואסיק למדבחה על עלתא.

קורבנא אנון לאתקבלא ברעוא. קורבנא הוא קדם יי: כט ויקח משה את-החזה ויניפהו תנופה לפני יהוה מאיל המלאים למשה היה למנה כאשר צוה

יהוה את-משה: ונסיב משה ית חדיא. וארימיה ארמא קדם יי. מדבר קורבניא. למשה הוה לחלק. כמא דפקיד יי ית משה:

(שביעי) ויקח משה משמן המשחה ומן-הדם אשר על-המזבח ויז על-אהרן על-בגדיו ועל-בניו ועל-בגדי בניו ויקדש את-אהרן את-בגדיו ואת-בניו ואת בגדי בניו אתו:

— רס"י —

כח ויקטר המזבחה. משה שמש כל שבעת ימי המלוואים בחלוק לבן: על העלה. אחר בכל מקום חוץ מזוה:

תפסיר רס"ג

עלי אלמד'בת. פנצ'ה עלי
הרון ותיאבה. ובניה. ותיאב
בניה מעה. פקדסה ותיאבה.
ובניה. ותיאב בניה מעה:
לא) וקאל מוסי' להרון ובניה.
אטככו הדי אללחם ענד באב
כ'בא אלמחצ'ר. ותים איצ'א
פ'לוה. מע אלכ'בו אלדי פי סל
אלכמאל. כמא אמרת וקלת.
הרון ובניה יאפלונה: לב) ומא
פצ'ל מן אללחם ואלכ'בו.
אחרקוה באלנאר: לג) ומן
באב כ'בא אלמחצ'ר. לא
תכ'רגו סבעה' איאם. אלי.
יום פראג'. איאם כמאלכם.
פאן סבעה' איאם. תפמל
ואגבתכם: לד) כמא עמל בכם

ונסיב משה ממשחא דרבותא. ומן דמא
דעל מדבחא. ואדי על אהרן על
לבושוהי. ועל בנוהי. ועל לבושי בנוהי
עמיה. וקדיש ית אהרן ית לבושוהי. וית
בנוהי. וית לבושי בנוהי עמיה:
לא) ויאמר משה אל-אהרן
ואל-בניו בשלו את-הבשר
פתח אהל מועד ושם
תאכלו אתו ואת-הלחם
אשר בסל המלאים
באשר צויתי לאמר אהרן
ובניו יאכלהו: ואמר משה
לאהרן ולבנוהי. בשילו ית בשרא פתרע
משפן זמנא. ותמן תיכלון יתיה. וית לחמא. דבסל קורבניא. כמא
דפקידית למימר. אהרן ובנוהי ייכלוניה: לב) והנותר בבשר
ובלחם באש תשרפו: ודישתאר בבשרא ובלחמא. בנורא
תיקרון: לג) ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת
ימים עד יום מלאת ימי מלאיכם כי שבעת
ימים ימלא את-ידכם: ומתרע משפן זמנא. לא תפקון
שבועא יומין. עד יום משלם. יומי קורבנכון. ארי שבועא יומין. יתקרב
קורבנכון: מפעיר לד) באשר עשה ביום הזה צוה

— רס"י —

לו צוה ה' לעשת. כל שבעת הימים. מעשה פרה. לכפר. זה מעשה יום הכפורים.
ורבותינו זכרונם לברכה דרשו לעשות. זה וללמד שכהן גדול טעון פרישה קודם יום

תפסיר דס"ג

אליום. כדאיך אמר אללה. אן
יעמל ויסתג'פר ענכם: לה) וענד
באב כ'בא אלמחצ'ר. תגלסו
לילא ונהארא סבעה אייאם.
ותחפצ'ו תפץ' אללה ולא
תהלכו לאן כדאי אמרת:
לו) ועמל הרון ובניה. בגמיע
אלאמור. אלתי אמר אללה
מוסי':

**יְהוָה לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם: כִּמָּא דְעֵבֶד בְּיוֹמָא הַדִּין.
פְּקִיד יי' לְמַעַבְד לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוֹן:
לֵה וּפְתַח אֶהֱל מוֹעֵד תִּשְׁבוּ
יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַעַת יָמִים
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַרְת
יְהוָה וְלֹא תָמוּתוּ בְּיַכֵּן**

**צִוִּיתִי: וּבַתְּרַע מִשְׁכֵּן זְמָנָא. תִּתְּבוּן יַיָּמָם וְלַיְלִי שְׁבַעַת יוֹמִין.
וְתִטְרוּן. יֵת מִטְרַת מִימְרָא דְיִי וְלֹא תָמוּתוּן. אַרְי בֵּן אֶת־פְּקִידִית:
לו וַיַּעַשׂ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל־הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: וְעֵבֶד אֶהֱרֹן וּבְנוֹהֵי. יֵת כָּל**

פתגמ'יא. דפקיד יי בידא דמשה: ס ס ס

יצו פיסוקים סימן עבדיהו

— רש"י —

הכפורים שבעת ימים, וכן הכהן השורף את כן, הרי אתם חייבים מיתה: לו ויעש אהרן
הפרה: לכ ולא תמותו. הא אם לא תעשו ובניו. להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמואל:

חסלת פרשת נו

ברכה ראשונה שקודם ההפטר

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בָּחַר, בְּנִבְיָאִים טוֹבִים. וְרָצָה
בְּדַבְרֵיהֶם, הַנְּאֻמִּים בְּאֵמֶת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה. הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה,
בְּמֹשֶׁה עַבְדּוֹ, וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. וּבְנִבְיָאֵי, הָאֵמֶת וְהַצְדִּיק: (אמ)**

הפטרה דעו את אהרן

בירמיה סימן ז

כֹּה אָמַר יְהוָה עֲבֹאת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲלוֹתֵיכֶם סָפוּ
עַל-זִבְחֵיכֶם וְאָכְלוּ בָשָׂר: בְּדָנָן אָמַר. יי עֲבֹאת, אֱלֹהֵא
דְיִשְׂרָאֵל. עֲלוֹתְכוֹן, אוֹסִיפוּ עַל נִכְסַת קִדְשִׁיכוֹן, וְאָכְלוּ בִסְרָא:
כִּי לֹא-דִבַּרְתִּי אֶת-אֲבוֹתֵיכֶם וְלֹא עֲוִיתִים בְּיוֹם
(כ' הוציא) הוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל-דְּבָרֵי עוֹלָה
וְזִבַח: אָרִי. לֹא מְלִילִית עִם אֲבֹהֵתְכוֹן, וְלֹא פִקִּידְתַּנּוּן. בְּיוֹמָא.
דְאִפִּיקִית יְתַהוֹן, מֵאֶרְעָא דְמִצְרַיִם, עַל עִסְקֵי עֲלוֹן, וְנִכְסַת קִדְשִׁין:
כִּי אִם-אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה עֲוִיתִי אוֹתָם לֵאמֹר שְׁמַעוּ
בְּקוֹלִי וְהֵייתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי לְעַם
וְהִלַּכְתֶּם בְּכָל-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֶצְוֶה אֶתְכֶם לְמַעַן יֵיטֵב
לָכֶם: אֱלֹהִין, ית פתגמא הדין. פקידית יתהון למימר, קבילו למימרי.
וְאֵהוּי לְכוֹן, לְאֱלֹהֵי. וְאַתְנוֹן, תַּהוֹן קִדְמֵי לְעַם. וְתַהֲכוֹן. בְּכָל אוֹרְחָא,
דְאִפִּקִיד יתכוֹן. בְּדִיל, דְיֵיטֵב לְכוֹן: וְלֹא שְׁמַעוּ וְלֹא-הָטוּ
אֶת-אָזְנָם וַיִּלְכוּ בְּמַעֲצוֹת בְּשָׂרֹת לִבָּם הֲרַע וַיִּהְיוּ
לְאַחֹר וְלֹא לְפָנִים: וְלֹא קִבְלוּ, וְלֹא אֶרְפִּינוּ ית אדנהון. וְהִלִּיכוּ,
בְּעִצְתַּהוֹן. בְּהַרְהוּר, לְבַהוֹן בִּישָׂא. וְאַחֲזֵרוּ בְּפִלְחָנִי, קִדְלָהּ. וְלֹא שׁוּיֵאוּ
דַחֲלַתִּי, לְקַבִּיל אֶפִּיהוֹן: דְּלִמְנַח-הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֶשְׁלַח אֲלֵיכֶם
אֶת-כָּל-עַבְדֵי הַנְּבִיאִים יוֹם הַשָּׁבַע וְשָׁלַח: לְמַן יוֹמָא. דְנִפְקוּ
אֲבֹהֵתְכוֹן, מֵאֶרְעָא דְמִצְרַיִם. עַד, יוֹמָא הַדִּין. וְשִׁלַּחִית לְוֹתְכוֹן, ית כָּל
עַבְדֵי נְבִיאָא, בְּכָל יוֹם, מִקְדִּים וּמְשַׁלַּח: וְלֹא שְׁמַעוּ אֵלַי וְלֹא

הטו את-אזנם ויקשו את-ערפם הרעו מאבותם: ולא
 קבילו, למימרי. ולא ארפינו, ית אדנהון. ואקשיאו, ית קדלהון.
 אבאישו, מאבקהתהון: ודברת אליהם את-כל-הדברים
 האלה ולא ישמעו אליך וקראת אליהם ולא יענוכה:
 ותמליל עמהון, ית כל פתגמיא האלין. ולא יקבלון, מנד; ותתנבי להון,
 ולא יתיבנד: ואמרת אליהם זה הגוי אשר לוא-שמעו
 בקול יהוה אלהיו ולא לקחו מוסר אבדה האמונה
 ונכרתה מפיהם: ותימר להון. דין עמא, דלא שמעו. למימרא, די
 אלההון. ולא קבילו, אלפן. פסקת, הימנותא. ואתמנעת, מפמהון:
 כה | אמר יהוה אל-יתהלל חכם בחכמתו
 ואל-יתהלל הגבור בגבורתו אל-יתהלל עשיר בעשרו:
 כדנן, אמר יי. לא ישתבח חכימא, בחכמתיה. ולא ישתבח גברא,
 בגברותיה. לא ישתבח עתירא, בעתריה: כי אם-בזאת יתהלל
 המתהלל השכל וידע אותי כי אני יהוה עשה חסד
 משפט וצדקה בארץ כי-באלה חפצתי נאם-יהוה:
 אלהין בדא, ישתבח דמשתבח. דחכים, ומילף למדע דחלתי. ארי, אנא
 יי. עבידנא חסדא. ודין דקשוט וכו, בארעא. ארי באלין רעוא קדמי,
 אמר יי:

(גאלנו יהוה צבאות שמו קדוש ישראל:)

(פרקנא. יי צבאות, שמייה. קדישא, דישראל:)

על דא יתברך וישתבח, שמה רבא קדישא. די לעילא, חיא וקימא. מברך הוא לעלם,
 ולעלמי עלמיא:

